Já a bezpečnost mé školy. Poznám varovné signály?

Asociace bezpečná škola

Co mohu jako žák udělat pro bezpečnost své školy?

Problém číslo 1: Dvojí měřítko bezpečnosti

Jiná měřítka na zajištění bezpečnosti doma a jiná ve školském prostředí. To je mnohdy vidět při analýzách bezpečnosti školských zařízení. Do škol se přináší měřítka a jednání, které bychom doma nepřipustili.

Ve chvíli, kdy jsem jasným nositelem pravidel bezpečnosti (například ve svém domě nebo bytě), je pro mne řada postupů neakceptovatelná. Například si pravděpodobně nikdy neřeknu, že vynesení odpadkového koše (což sama o sobě může být povinnost neoblíbená) zabere pouhých „pět" minut a proto mohu nechat dveře do svého bytu otevřené dokořán. Protože za pět minut se přece nic nestane.

Dokonce bych asi tento postup netoleroval ani u dalších členů rodiny, s vědomím toho, co všechno se může za pět minut ztratit z mého pokojíku. A pokud uvažuji zdravě, ještě více bych netoleroval otevřené dveře, byť na pouhých „pět" minut, kdybych věděl, že doma zůstanou sami výrazně mladší sourozenci. **Ztratil bych pocit bezpečí svého domova.**

Ve chvíli kdy se nacházím ve školské budově, jako by postup výše neplatil. Již necítím osobní odpovědnost za bezpečnost objektu a neztrácím pocit bezpečí, takže jdu „vynést odpadkový koš" (jakákoliv činnost s tím, že se za chvíli vrátím), dveře nechávám otevřené, vyklínované atd., protože je to jenom na „pět" minut.

Tento jednoduchý modelový příklad, nicméně z viděné praxe, (viz fotografie jedné kuřácké přestávky) ukazuje základní nedostatek bezpečnosti školských zařízení. Nejsou to finance a technika, ale v prvé řadě osobní zainteresovanost a odpovědnost za stav bezpečí v mé škole.

Na tomto momentu často bezpečnost školy začíná a padá. Vedení školy stojí před nelehkou cestou každého svého kolegu a zaměstnance přesvědčit, že bezpečí je věcí každého jednotlivce, tedy i žáka. Stejně jako domu nepustím cizí a neznámé osoby, stejně je nepustím do své školy.

Problém číslo 2: Slušnost x bezpečnost

Kde končí slušné chování a nastupují pravidla bezpečnosti? Bezpečnostní auditoři asociace zažívají na většině dobře zabezpečených škol tento příběh. Jako žák přicházím do školy, která je správně zavřená. Zároveň se mnou přichází neznámá dospělá osoba, která vypadá jako slušný člověk. Škola je vybavena kartovým systémem, mám tedy kartu, která mi otevře vstupní dveře. Otevírám dveře, slušně zdravím neznámou osobu a společně se mnou ji vpouštím do své školy. Neptám se kam jde, neptám se koho hledá, neptám se vůbec na nic. Kde končí domnělá slušnost a kde začínají pravidla bezpečného chování? Co bych měl správně udělat?

Co je podle tebe v takové situaci správně? **Vyzkoušej doplnit a odůvodnit tabulku na straně 2:**

Problém číslo 3: Varovné signály

Jak jednoduše se dají přehlédnout varovné signály, ukazuje celá řada zmapovaných útoků na školy, kde pachatelem byl současný, nebo bývalý žák. Vyšetřování zpětně ukázala, že pachatel (žák) vysílal varovné signály, které okolí nicméně nevnímalo, nebo vnímat nechtělo a útoku se pravděpodobně dalo zamezit.

Některé varovné signály by měl vnímat především učitel, jiné jsou více pochopitelné a viditelné pro spolužáky. Příkladem může být projev na sociálních sítích, kde učitel asi nebude zařazen ve skupině přátel. Nebude mít tedy možnost vidět projevy, které vidí lidé z dané skupiny.

Co jsou varovné signály obecně? Jsou to vnějšně pozorovatelné změny způsobené intrapsychickými změnami. Jsou to:

- Změny v komunikaci a chování
- De facto jakákoliv změna oproti normalitě daného jedince

Kde a jak jsou viditelně pozorovatelné? Například:

- Zhoršení prospěchu (z jedničkáře je pětkař)
- Zvýšená absence / nemocnost
- Změna v oblékání, vizáže
- Zranění, jizvy, …
- Konzumace alkoholu a OPL (drogy)
- Změna kamarádů
- Chování na soc. sítích (!)
- Změna zájmů

Dělat si starost při projevech popsaných výše o svého kamaráda a spolužáka je správně. Myslet si, že se vše „nějak" vyřeší samo, může být omylem. V každé škole je k dispozici školní psycholog, výchovný poradce a nakonec vždy třídní učitel. Je jenom potřeba odbourat falešnou představu toho, že „žalovat se nemá" a nechci být za „bonzáka". Možná, že jde v tu chvíli o zdraví a život jak spolužáka, tak ostatních. Nepomoc je příklad falešného kamarádství.

Chci vědět více:

Více informací k této tématice získáte na:
www.asociacebezpecnaskola.cz

Dotazník pro školy na téma „Bezpečnost, zdraví a jeho ochrana“

Vyplňte prosím následující tabulku:

MODEL POSTUPU	Správně /Nesprávně	Důvod odpovědi proč správně /nesprávně
Slušně pozdravím a vpouštím neznámou osobu dovnitř školy s dotazem, kam jde. Poté jej doprovodím.		
Slušně pozdravím a vpouštím neznámou osobu dovnitř školy s dotazem, kam jde. Poté jej nasměruji kudy jít.		
Slušně pozdravím a vpouštím neznámou osobu dovnitř školy.		
Slušně pozdravím a vpouštím neznámou osobu dovnitř školy s dotazem, kam jde.		
Slušně pozdravím a nepustím neznámou osobu dovnitř školy. Pokud se mnou chce jít, upozorňuji, že ho nemohu pustit a musí zazvonit na vedení školy, která má jediná oprávnění jej vpustit.		
Nepozdravím, nic nevysvětluji a nepustím neznámou osobu dovnitř školy.		

Moje poznámky / poznatky: